

Trinitatis søndag 2014

I dag er det trinitatis søndag – her fejre vi treenigheden – faderen – sønnen og den Hellig Ånd. Og nu gælder det om at holde tungen lige i munden!

For i treenheds navn er vi ved dåben tilsagt til at tilhører den korsfæstede Herre Jesus Kristus – og dermed er vi i dåben genfødt af vor Herre Jesu Kristi Fader – den almægtige Gud og det ved vand og Helligånden.

Måske ikke så underligt at nogle kan føle sig lidt forvirret.

Kirkefaderen Augustin formulerede i 400-tallet følgende om treenigheden: Gud er én levende Gud. Og i denne ene Gud indeholdes således de tre personer. Eller udtrykt på anden måde: Fader, Søn og Helligånd er tre egenskaber samlet i den samme Gud.

Den tyske teolog Karl Barth formulerede det lidt anderledes i forrige århundrede – for ham er Gud en gud der handler ved at åbenbare sig. Og han er således en gud der søger efter mennesket. Og han åbenbarede sig som den der søgte mennesket gennem Jesus Kristus - og gennem Helligånden åbenbare han sig som den der stadig søger mennesket. Sådan er Gud nærværende for os mennesker her og nu.

Troen på den treenige Gud afviser derfor al tale om at Jesus var et særligt menneske – var en profet – var et af Gud specielt udvalgt menneske der var blevet indviet i Guds hemmeligheder. Eller et menneske udsendt af Gud på en særlig opgave.

I Jesus Kristus ser du Gud! Og i hans Ord hører du Gud tale!

Den Gud er skaberen og kilden til vort liv. Den Gud er Sønnen, som møder os i vor verden på vore vilkår - og som taler vort sprog. Den Gud er Helligånden - den Talsmand der binder os med et usynlige kærligheds bånd til Gud og til hinanden.

Vi har lige sunget Grundvigs salme: Kirken den er et gammelt hus – og det kan man jo nok også sige om Vestervig kirke – for den er skam næsten 900 år gammel. Og her I tirsdags – da var så I minkonfirmanderne på opdagelse her inde i kirken og ude på kirkegården – vi så på gamle gravstene fra da Valdemar d. store var konge for 800 år siden – vi talte om stakkels Liden Kirsten og stakkels Prins Buris – to elskende som ikke måtte ligge ved siden af hinanden i deres grav.

Vi så på de gamle gravstene – på gravstene som er sat over riddere – i rustning og med skjolde og lanser – riddere som har været her i denne kirke – og som ligger begravet under kirkens gulv - og nogle af jer synes det var uhyggeligt at vi gik ovenpå de døde her inde i kirken. Ude på kirkegården så vi så bl.a. gravstene over mænd som var omkommet på havet - og I fandt gravsteder – hvor nogen af jer har kendt den der ligger i graven medens de endnu levede.

Jo kirken er et gammelt hus – og har mange spændende historier fra gamle dag. Og i den mødes fortiden og nutiden – her har slægter haft deres gang.

Og I var alle enige om at kirken var Guds hus.

Men hvordan skal vi nu forstå det – det er jo et hus bygget af mennesker – og udsmykket af kunstnere. Bor Gud så i huset – her i kirken?

Det er faktisk det Grundvigs Salme: 'Kirken den er et gammelt hus' handler om – nemlig hvor bor Gud?

En gammel fattig mand jeg kendte da jeg var dreng – ville ikke ind i kirken og sidde når der var Gudstjeneste – og det ville han ikke – fordi der sad alle de fine – og dem følte han sig ikke velkommen iblandt. Så om søndagen når der var gudstjeneste stod han udenfor kirkens sydmur på sit lille gravsted – der hvor han engang selv skulle ligge når han var død.

Her stod han så og lyttede til salmesangen inde fra kirken. En gang imellem nynnede han lidt med på salmerne. Og spurgte du ham hvorfor

han stod derud og ikke sad inde i kirken – ja så lød svaret: ”De sidder derinde sammen med Gud - og jeg står her sammen med Gud! Så vi er da alle forsamlet sammen med Gud – de der – jeg her - ikke sandt.

Jo heri havde den gamle mand ret – for Gud er ikke i de golde stene – men som Grundtvig siger: Vi er Guds hus og kirke – for kirken er bygget af levende stene – det vil sige dig og mig – ung som gammel.

Og derfor skal der på enhver søndag forkyndes os - at troen - håbet og kærlighedens Gud – er lyslevende tilstede iblandt os.

Og når vi samles i Kirken der er gjort af stene – ja da vil døbefonten minde os om vor dåb – og alteret om nadverens nåde – og vi - kirken af levende stene - vil ved Guds ord forene troen og dåben! For det er Ordet der helliger huset. Og selv bygger Helligånden kirke bedst. Amen